

VIROLET

Una vegada era un savi, molt arrogant i orgullós, enormement pagat del seu talent, fins al punt de creure que no devia res a ningú i que totes les seves coses eren de la seva exclusiva invenció.

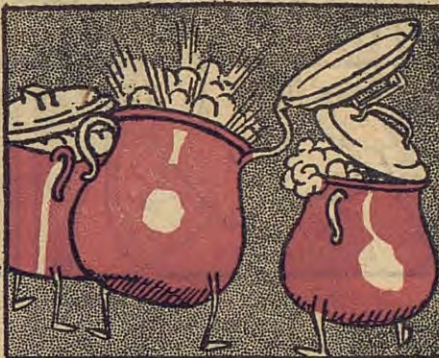
Un dia, fatigat per una recerca molt difícil, va quedar-se adormit en una butaca del seu laboratori i va tenir un somni: li va semblar que s'obrien les portes de la sala...

...i entrava una «comissió» de pomes rodones i vermelletes. La més eixerida va prendre la paraula: «Una àvia nostra, en caure de l'arbre—va dir—suggerí a Newton les lleis de la gravitació universal».

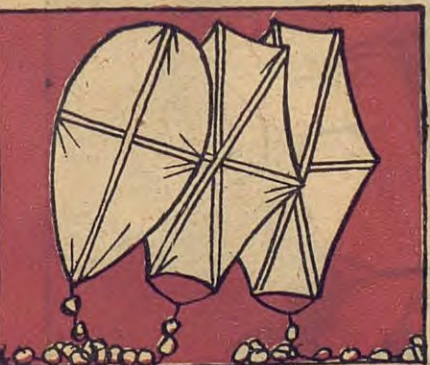
En anar-se'n les pomes, entraren unes quantes granotes que digueren a chor: «Les cuixes d'uns avantpassats nostres, amb llurs contraccions, mostraren a Galvani els principis de l'electricitat».

A continuació vingueren unes olles, l'aigua de les quals bullia i feia saltar les tapadores. «Això és el que nosaltres vàrem fer veure a Papin—va dir la més atrevida saludant cortèsment—i fou el fonament de la futura màquina de vapor».

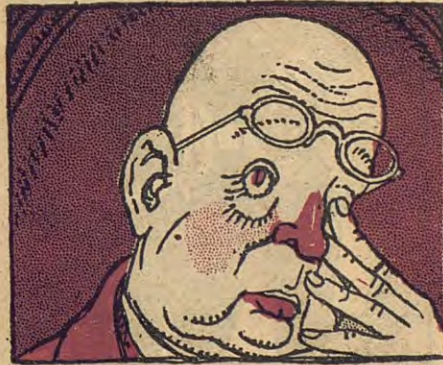
Més tard entraren unes vaques que es vantaven d'haver ajudat, posant-hi sang i vida, al gran Jenner en les seves recerques de la vacuna, que té domada i vençuda la verola.

I després comparegueren els estels de canyes i paper que col·laboraren amb Franklin en l'estudi de l'electricitat atmosfèrica i contribuïren a l'invenció del parallamps.

I els ocellets, els humils ocellets, que tantes lliçons han donat als moderns aviadors fent possible la conquesta de l'aire...

Quan el savi despertà, comprengué que no havia d'ésser orgullós, ja que el món és com una orquestra, al bon so de la qual tant contribueix el primer violí com els ferrets, o les timbales.

U N D E T E C T I U D E B O N N A S

En Dallonses era un detectiu amb més nas que en Cyrano i amb més afició pel seu ofici que l'honorable Sherlock Holmes. Anem a presentar-lo en una de les seves primeres aventures.

Com de costum, en Dallonses caminava pels afores de la ciutat perquè creia que allí era més fàcil de trobar matèria prima per a desenrotllar el seu formidable art detectivesc.

Serien als voltants de tres quarts de quinze, quan, amb la més gran i més satisfactòria de les sorpreses, va observar que un home saltava a tota pressa el reixat d'un jardí.

El primer que féu en Dallonses, fou tremolar de cap a peus. Però, refet ben aviat de la impressió, amb totes les precaucions saltà també el reixat per tal d'atrapar «infraganti»...

...a l'atrevit criminal, bandoler o lladre. Des de darrera un arbre pogué observar com aquell forçava traçudament una finestra, que, al fi, aconseguí obrir. I descaradament entrà.

Saltà darrera seu en Dallonses, el qual, en notar que el desconegut entrava en un quarto d'una sola porta, va tancar-lo com en una rateta. I telefonà tot seguit a la delegació del districte.

A poca estona comparegué un tros escullit del distingit «cuerpo» per a procedir a la captura del mossega, saltador, assessor o el que fos. Oberta que estigué la porta...

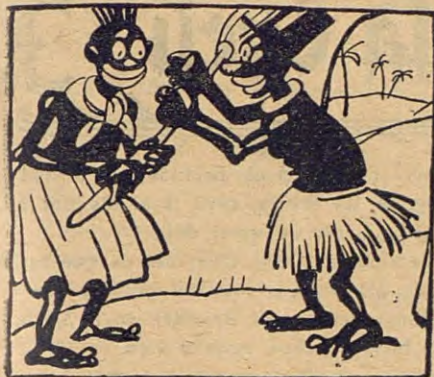

resultà que el perseguit era no res menys que el cap de la policia, el qual, havent-se deixat a la quefatura les claus de casa, no havia tingut més remei que entrar d'aquella...

...especial manera. Malgrat tot, fou molt agraïda a l'eminent detectiu la seva bona intenció. I el cap de la policia li demostrà la seva reconeixença acomiadant-lo molt carinyosament.

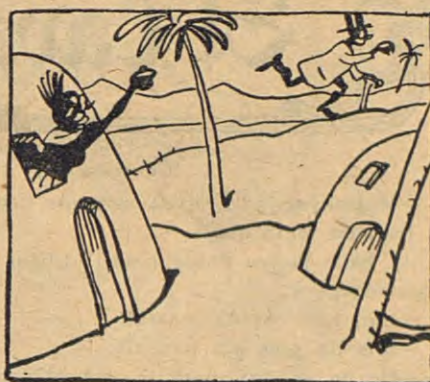
H I D R O T E R A P I A

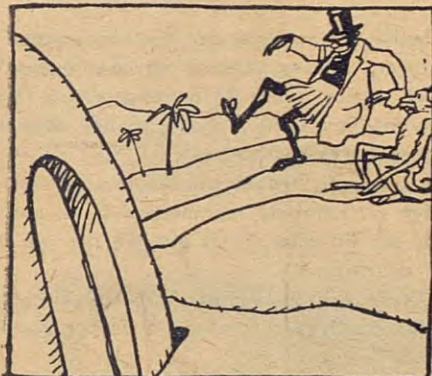
Hom veia ben clarament que es tractava d'un matrimoni molt mal avingut, car la muller arreglava sempre les qüestions a cops d'escombra.

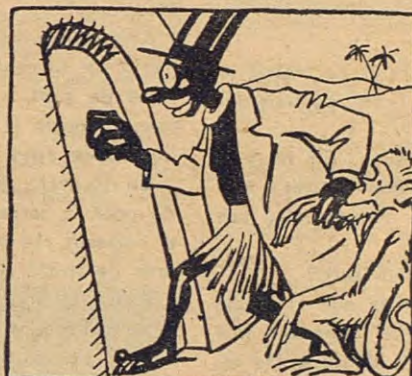
Invariablement, la disputa diària finia agafant el marit el barret i el bastó i anant-se'n al cassino a disstreure les seves cabòries.

La dona, indignada, sortia a la finestra a fer-li un comiat ple d'amenaçes i d'impropèrits que el marit escoltava com qui sent ploure.

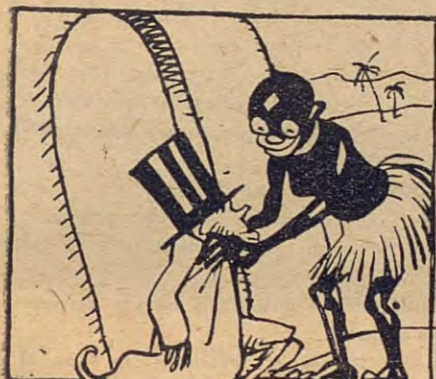
Un dia, l'espòs tingué l'ocurrència de tornar acompanyat d'una mona descomunal que l'obligava a donar alguna ensopegada.

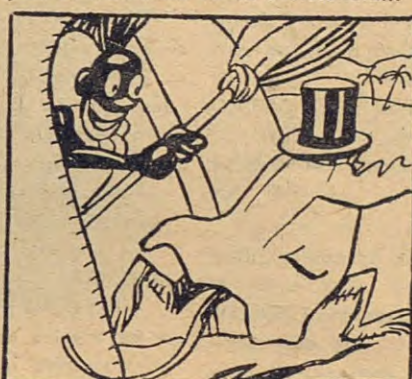
Trucà l'home a la porta, mes la senyora, en veure'l tan ben acompanyat, va fer el sort. Mes es repetí el truc amb tanta insistència...

...que la muller, perduda ja la calma, es veié obligada a sortir a la finestra per a prometre-li que si ella baixava, se'n recordaria.

L'eixerit espòs guarní a la mona—la seva companyona—amb el seu berret i abric, i corregué a amagar-se darrera la casa.

Com ja era d'esperar, la dona obrí la porta i les empenqué furiosa contra la mona que, vestida d'aquella manera, havia confós amb el marit.

Mentres la senyora perseguia amb ràbia a la pobra mona, el marit entrava a la casa per la porta que la muller havia deixat oberta.

Havent-se-li escapat de les mans la bestiola, la dona tornà, trobant-se amb la sorpresa de què aleshores era el seu marit qui no la volia obrir.

—Noia; estàs molt excitada—digué ell—i no entraràs que no et torni la calma. Té, mentrestant, això, que potser apagarà el teu foc.

I com una gallina mullada entrà la senyora a la casa, acceptant la mà carinyosa de l'espòs que li havia calmat els nervis pel procediment hidroteràpic.

El Cavaller de la Creu

(Continuació)

—Mossenyor pot preparar-nos una bona jaça, que bé prou li hem fet feina bona.

—I bona teca... Pobre notari! Lligat i amordaçat, encara espeternagava.

—L'hi hem jogada grossa!

—Ens ha pres per handolers!

—No ho sé, que quan li preguntàvem per les escriptures d'en Giralt de Bellaguait, bé ens ha dit: Digueu al vostre amo que no es cansi. Les escriptures que demana són desaparegudes... Per tant, si ens parlava de l'amo, bé ens coneixia

—Segur...

—Però jo he fullejat tot el protocol i a la fi he trobat el que cercàvem... El notari ens enganyava. I ara portem damunt les escriptures famoses...

—El Cavaller de la Creu estarà ben perdut... Ell ha volgut sorprendre a Mossenyor, i molt serà que aquesta mateixa nit no pagui amb la vida la seva resurrecció, tan si és ànima en pena com si no ho és.

—Tu creus que sia l'amo antic del Castell-Isard?

—I és clar que ho crec... No cal veure més que el tracte que dona a Mossenyor Jaume. Aquest s'ha aguantat fins ara perquè no sabia si el Cavaller portava damunt les escriptures famoses, però quan tingui les que li portem esclatarà com un tro.

—Així, aquesta nit, a Castell-Isard, hi hauran potser lluminàries grosses...

—Es possible!... En fi, acabem de menjar i beure, i anem, que Mossenyor ens deu estar esperant... Deu dies que som fora del Castell!

Els dos forasters feren uns quants xarrics més, s'emboïllaren en sos mantells i picaren de mans.

Micer Ronyonet eixí, i els dos hostes pagaren la despesa feta i se n'anaren.

En Roderic eixí també de l'amagatall.

—Es una iniquitat la que aquests homes preparen... Caldria avisar al Cavaller de la Creu.

—Impossible! A Castell-Isard tot està tancat i barrat! Com ens obririen i a títol de què? Demés, els dos servidors de Mossenyor Jaume, que ja els he conegut, hi arribarien al mateix temps que nosaltres... Impossible!

—I haurem de restar aquí, callats, sense moure al poble?

—Es perillós posar-se enfront de Mossenyor Jaume!

—Micer Ronyonet! Sou molt covard!

—No! Sóc molt prudent! M'estimo molt la vida!

—Doncs, bé, jo segueixo a n'aquests homes, passi el que passi...

—Bé, tu tens vint anys, i estàs sol al món i no et deixen casar amb la que estimes... Un home en aquestes condicions és natural que vulgui jugar-se la vida... Però jo no estic per jocs... Ni a la morra, que és, fet i fet, el més innocent de tots!

En Roderic, amb la gosadia de la joventut, resolgué no deixar de petja als dos forasters, aprofitant les ombres de la nit, negra i gelada.

Els dos forasters sabien amplament les tresqueres del Castell, però també les coneixia en Roderic, i fins alguns senders que li permetien apropar-se als perseguits, sense ésser vist per ells.

Així i tot, en Roderic no sabia què podria fer en socors del Cavaller de la Creu. Batre's amb els dos servents d'En

Fonollar era un bon recurs, però perillós; el minyó era destre en el maneig de les armes, però, i si els dos criats ho eren més que ell?, i, demés, eren dos.

El camí millor, donada la classe d'enemic de què es tractava, era el d'avisar als caps-calents del poblat, que estaven plens d'entusiasme per aquell Cavaller de la Creu, del qual tants benifets havien rebut aquells dies.

Però ço que pensava en Roderic volia temps i molta; calia avançar als forasters i no desvetllar als cans del caseriu. Hi han coses que semblen molt planeres, però que no ho són. Si ell pogués retrassar el viatge dels dos servents... Mes, com?

Cert que enllà d'enllà del senderó que aquests seguien hi havia un torrent pregon, que es passava mercè a troncs estesos de part a part, doncs, sense la passera hauria sigut precis seguir el torrent fins eixir a terra plana, cosa que implicava dues o tres hores completes.

En Roderic, jove i lleuger, trobat un recurs, no vacil·là. Es posà a córrer per un camí de marrada, a fi de què no el veiessin els criats del Fonollar, i els guanyà per mà després de mitja hora de camí.

Passà el pont de troncs, i tot seguit, amb un esforç que la seva bona voluntat duplicava, començà a desengalçar les fustes, etzivant-les torrent avall.

Eren sis els troncs i en Roderic enllestí la tasca que s'havia imposat, a temps de què eixissin del seu camí els forasters, ben tranquils i refiats.

En Roderic s'amagà darrera uns arbres i observà.

Els servents d'en Jaume arribaren al marge del torrent i amb astorament veieren el pont caigut.

—Nostramo estalvia massa. Els del poble li demanaren que apariés el pont, perquè les terres, esllavissant-se, farien cedir els troncs, però Mossenyor, per a aquestes coses, li sembla que sempre hi és a temps.

—Ves que si arribem a venir a cavall, corriem perill de mort. Poc des de dalt de cavall hauríem vist l'abim!

—I ara ens tocarà davallar la torrentera, fins al Salt de la Guineu...

—Jo, si fos de dia, encara gosaria a baixar arrapant-me a les arestes de les roques...

—Pendries mal. Les falsies et traïrien. Tu saps el que enganyen aquestes herbes tan boniques? Hi ha qui diu que són cabells de fadal!

—Potser sí... Hi han tantes coses misterioses al món!

—Val més que seguim la sirga del torrent avall, que si no arribem al castell a mitja nit hi arribarem a trenc d'alba. Fet?

—Fet!

I els dos companyons emprengueren la davallada tot murmurant:

—Es coneix que el pont ha endevinat que teníem fred. Acabaran per fer-nos nosa les capes.

En Roderic respirà tranquil. Tenia temps d'arribar-se al poble i desvetllar a la gent, car, per molt que cridessin els cans, ningú ho estranyaria al bell caire de la matinada.

Cert que perdria la nit, però ja estava acostumat a dormir fora del castell del seu senyor, i com que els demés patges el sabien enamorat i de qui, no en feien pas cap cabal.

Començà a caminar, però no estava encara prou satisfet del seu propòsit i ja prop del castell, en una de quines finestres encara hi havia llum, tingué una idea gosada:

—I si pegués foc al bosc de darrera el castell, no serien els del castell ells mateixos els qui avisarien als del poble? I en la confusió, m'és molt més fàcil arribar-me al Cavaller de la Creu.

Ràpid com el pensament, es tragué de la pitrera de la jupa un bocí de pedra toguera i amb el pom de la daga hi donà uns cops prop d'un esbarzerar de branques resseques i espinoses.

Espeternegà la pedra, brincaren unes espurnes i una d'elles abrandà el capciró d'una branca. Feia vent i l'aire ajudà a l'obra del minyó, de tan bona manera, que al cap d'un quart flamejava, imponent, l'esbarzerar, enrojolant els murs de Castell-Isard.

Dels esbarzers als pins, dels pins a les alzines, les flames, empengudes per l'airet fi de la matinada, anaven fent feina, i els del Castell es donaren compte del perill que l'envoltava, car l'aire duia a dins de l'esplanada del castell bolves de foc que on queien abrandaven la llenya seca.

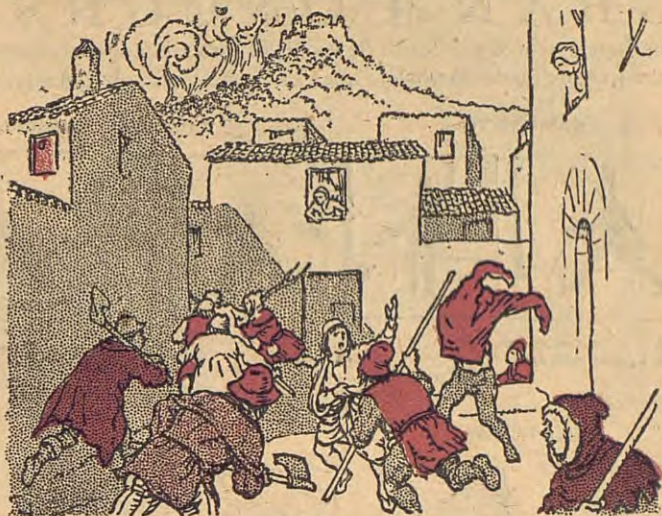
Un dels primers que ovirà la resplandor de l'incendi fou el Cavaller de la Creu, qui era el darrer de dormir-se no se sap si per manca de son o per prudència.

El veié des de la cambra d'en Jaume del Fonollar on dormia, i, somniós, com si hi llegís en les flames quelcom de providencial, restà mut i quiet al peu de la finestra. Els seus llavis es mogueren només per a dir entre dents:

—Senyor! Potser la teva justícia acabarà l'obra meval Castell-Isard, mereixes fondre't en cendres, per a purificació de tes parets maleïdes!

Fou en Jaume del Fonollar, qui, poruc, mogué a la gent del castell que havia perdut l'esma.

—Brètolts! Què féu als vostres jaços, mentres el bosc del

Castell-Isard és una toguera? Au, a tirar terra, a destrejar arbres, per a què el foc no avenci!

I tot el castell es posà en renou.

Al poble també se n'havien donat compte de l'incendi, i a fe que si no fos que al castell hi havia el Cavaller de la Creu, poc haurien fet altra cosa que tombar-se d'esquena damunt la jaça! Però el Cavaller de la Creu els tenia el cor robat, i tots foren amatents a llevar-se i a córrer, amb arpiots, cànecs, barres de ferro, espases velles i destrals.

El foc havia pres una volada embassardidora i el Cavaller des de la seva miranda ni sisquera s'havia mogut. Seguia atret per la rojor, com si entre les brases hi veiés espurnejar tots els dolors i totes les alegries de la seva vida i en la dansa de bolves hi esvolatreguessin els seus pensaments.

Les flames llepaven ja els murs del castell. Els servents d'en Fonollar feien esforços extraordinaris per a deturar el pas a l'incendi devastador, però eren impotents. El vent podia més. Fins, en la celstia, uns gambiots hi dibuixaven l'ombra d'un gegant de galtes inflades que llensava el seu buf sobre la terra.

La gent del poble, al davant de la qual hi figurava en Roderic, corria d'una banda a l'altra, es movia molt, però un observador serè potser hauria descobert que era més el soroll de boixets que les randes fetes.

En Roderic els havia parlat a tots a mida que arribaven; els havia contat el que sabia, la conversació dels dos servents d'en Fonollar, i els homes del poble no pensaven més que en apoderar-se del Cavaller de la Creu, per a salvar-lo de les flames, deixant que Castell-Isard, amb els seus moradors restants es tornés un munt de runes negres i fetoses.

En Giralt de Bellaguait, per abstret que estés, no havia deixat d'observar a la gent del poble, i fins començava a sospitar, que més atiaven el foc que el contenien. Què significaria ço que els seus ulls endevinaven? Hi hauria en l'incendi quelcom de preparat?

En Jaume del Fonollar, cal convenir que des de que descobrí el foc estava pensant amb el seu odiat hoste, però el creia dormit, i el deixava dormir... i fins no hauria sentit que el castell s'hagués cremat en la part a què corresponia l'habitació ocupada per en Giralt. Cal aprofitar a voltes les circumstàncies.

En aquell desori catastròfic d'ordes i contraordes, la gent del poble pogué entrar fàcilment al Castell. Qui els hi barra el pas, si anaven a auxiliar als servents? A la fi no eren tots servents de Mossenyor?

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

Continuem avui la publicació de les historietes rebudes i recomanem una vegada més als nostres llegidors que es fixin bé en totes elles a l'objecte de què en la votació que es farà més endavant donguin el seu vot als que siguin més mereixedors dels valuosíssims premis.

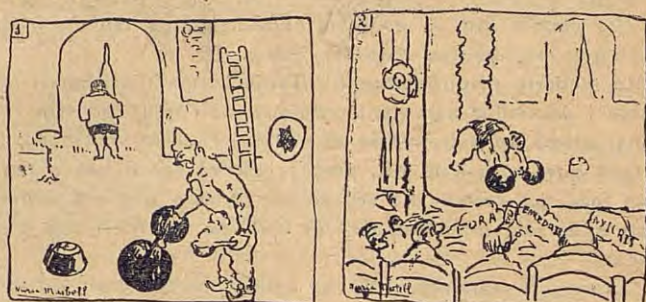
N.º 6.—Rafel Serra

Ombres ciutadanes

N.º 11.—Núria Marbell

Al senyor Ramón li agrada rodà món. Cada rit se'n va al teatre i torna cap a les quatre. El vigilant que l'ha [obert] li ha donat un mis-[to encós]. Però ell, trobant [que és poc] s'emporta fanal i [tot].

En Milhomes, abusant de la seva força, sempre feia burla i pegava al pobre Toni, que tip de rebre, va idear una manera de desfer-se del seu enemic. Poc abans de treballar en Milhomes, en Toni li pintà amb aiguaquit els peus de fer demostracions de força...

...i naturalment, com que s'enganyaven a l'empotissat de l'escenari, l'atleta fa un paper ridícul que motiva que l'empressari l'acomodi sense contemplacions. Això ensenyà que no hi ha enemic petit despre- ciable.

N.º 7.—Calau-lbars

En Nasi se n'a- nava cap a Bar- celona, carregat amb un cistell d'ous per a els amos de la ma- sia. Amb tot i fer molt de fred, 'om que pesaven tant, només d'a- nar de casa so- va a l'estació, ja suava.

En ésser al tren va amagar el cistell amb compte que no li robessin o li cal- gués, doncs alia- vors si que po- dria cridar ous a vendre.

La calefacció del tren era tan forta, que mentre en Nasi hi feia petar una bacai- na, els ous s'o- brien, convertint- se en personatges vivents.

Lo qual causà una agradable sorpresa al nos- tre heroi, puix que fresquet i lle- gret i sense suar gota, va portar els pollets als amos causant en el trajecte, la admiració de tot hom.

N.º 12.—Lluís Ribera

El vestit nou d'en Josep

En Josep té un vestit [nou] i avui que anava a po- [sar-se!] ara s'adona que plou.

L'endema que fa bon [sol] el vestit flamant es [posa] per anar-se'n a da un [vol].

Com que eren bruts [els carrés] caminava amb molta [cura] no fos cas que s'em- [brutés!]

I llegeix un cartellet que pintat en lletres [grasses] hi havia en una raret.

I tot mirant el cartell amb el fang que hi [ha] rellicsa i xap! hi cau de cla- [tell!]

I el pobre diu:—m'he [lluït!] em faran pagar la [multa] i a sobre, perdo el ves- [tit!]

N.º 8.—C. Campderrós

Se'n va el senyor Cu- [pinera] mirant cap un cantó I introduueix la llagosta a fer un xic de caera. [du:] Hi ha un cau a [aquest recó]. i treu un conill per [mostra].

N.º 9.—Norbert Castañé

El dia de Pasqua

El senyor Joan surt a pendre el sol, i la portera li pregunta:—Que no va a buscar la mona pel noi?—Sí, senyora, si—li con- testa.

En ésser davant d'un bar, troba un amic que el convida a beure una m'ca. El se- nyor Joan, per comptaure a l'a- mic, accepta.

Com que el se- nyor Joan no es- tà acostumat a beure, tot-seguit, el licor li puja al cap, i després no sabia trobar a ca- sa.

Quant per li hi arriba, la portera li diu: —D'on vé, des- graciad?—De cer- car la mona, però en lloc de donar- la al noi, me l'he quedada jo.

N.º 10.—Cristina Marlés

L'afició al cine

La senyora Raves- Fregits, és molt afi- cionada al cine i hi va acompanyada del seu «Moneda».

—«La Marquesa», en sis parts.

—Reina Santíssima! Fugim, «Moneda», que no vull veure una per- sona feta a trossos.

N.º 13.—Emili Flor

La mentida

Al senyor Pere, el visita el senyor Pau, que és molt gras. En visitar la casa, li en- senya una marina.

Davant la qual el senyor Pau diu:—Jo sóc un gran nedador. —Doncs anem a pas- sejar pel llac—li con- testa el senyor Pere.

Així ho fan. El se- nyor Pere s'endú no- més un salvavides, pensant:— El senyor Pau ja sap de nedar!

Per dissort, es tom- bà la barca. El se- nyor Pau cridava:— Socors! Ausili!... El senyor Pere amb el salvavides, anava se- gur.

El senyor Pere tro- bant un il·lot i com- prenent la mentida, diu:—Senyor Pau! Se- nyor Pau!...

—Tingui el salva- vides! —Mercès!— di- gué el senyor Pau. —No hi passo!... Des- prés d'una estona de fer-lo glatir, el tre- gueren de l'aigua i el senyor Pau prome- té no tornar a men- tir.

Us presento a don Baptista

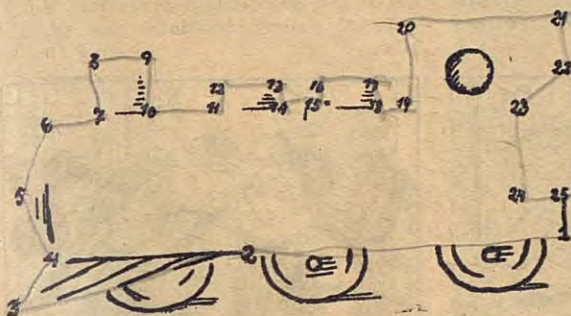

A la sogra d'en Porcar

—No em troba, senyor Tarrida,

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números amb llapis o ploma.

JEROGLÍFIC

N.º 14. — M.ª Dolores Ribot i de Batlle.

TRENCA-CLOSQUES

Aquest senyor fa un grapat d'estoma que espera a dos amics. Els té mol a la vora, i no els veu. Veïam qui els troba.

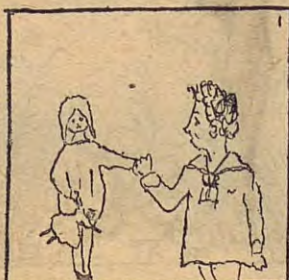
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Rodolins incomplets.

- I.—El senyor Josep Sirera — va comprar una cafetera.
- II.—Mira, noia, quin regal; — només m'ha costat un rall!
- III.—La cafetera comprada — era tota foradada.

Entretenment: Unes satrilles.

Les historietes d'en Didin i la Totón

Un germà i sa germaneta feren cada un una historieta pel concurs del "VIROLET"; la nena, és olar, vol la nina, però amb tant formosa juguina no vol que hi jugui el germanet.

El nen s'enfada i plor! i plor!
Mamà! mamà! la nena ha dit,
la mamà ve i es fa contar
lo que als dos els ha succeït.

Entre llàgrimes i plors
li han explicat la veritat.
Diu la mamà: Ja sabeu,
si aixos premis guanyareu?

Sorpresos els nins s'han mirat.
Mai en això havien pensat!

Eduard i Josep Solà,
Impressors València 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.

(Continuació)

A l'endemà, a punta de dia, quan tot just sortia el sol i en el palau gairebé tothom dormia, la duquesa, embolicada en son mantell i sense altra companyia que l'odi que en son pit cobava, sortí de la comtal estada disposta a portar a la pràctica un madurat projecte de venjança.

Prou sabia ella que en el bosc del «Mal pastor» hi tenien la seva casota una colla de bandolers, lladres de camiral i saltejadors de masies, que, comandats pel ferotge Cop-de-mall, estaven disposats, mitjançant una quantitat un xic notable, a cometre les més horribles malvestats.

Cap allà es dirigí la dolenta, tota confiada, sense sospitar que hi havia algú que, havent-la vista, la seguia amb tota precaució. En ésser aprop, la duquesa es tapà la cara amb un vel i es dirigí, decidida, a preguntar pel capità al primer bandoler que trobà al pas.

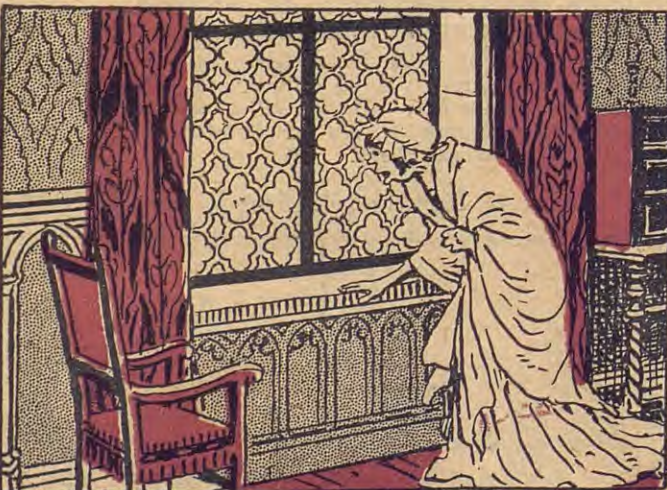
Ja en presència d'en Cop-de-mall, li proposà el tracte. A canvi d'una bossa d'or, ells deuriem empresonar a una dama que el jorn següent hi aniria a mig matí en demanda de visitar a una pobra malalta. Una altra bossa els hi duria ella mateixa poc després de complir acte tan vil.

I com si res de mal hagués acomplert, se n'entornà al palau disposada a portar endavant el tenebrós projecte. Però el vailet que l'havia espiaada i que ho havia oït tot, murmurà, veient com s'allunyava la traïdora: «O jo deixaré d'ésser qui sóc, o aquesta no et reeixirà».

Al vespre, mentre es celebrava una festa en el palau, Ursula s'apropà a Rosaura i li digué: «En una caseta del bosc del «Mal pastor» hi ha una velleta que es mor de misèria. T'ho dic per si vols socórrer-la. Però t'adverteixo que en tal cas et tapis la cara, car et té forta quimera».

I a l'ensent demà de bon matí, portada pel seu bon cor, Rosaura sortí disposada a córrer en ajut de la desvalguda, mentre Ursula, contemplant-la des del seu finestral, gaudia per endavant el goig que li proporcionaria el desfer-se de l'odiada germanastra.

Anava la comteseta tot depressa vers el bosc, quan al ésser-hi bastant aprop, la feren deturar uns llaments, com de persona ferida, que s'oïen venint d'un torrent que junt al camí s'esmunyia. La damisel·la no s'hi pensà gens i anà a veure el què passava.

(Continuarà)